

Karinczyhoz.

Eltűnt tavaszra henned,
 És ifjuság virága
 Elaszna arczainkról.
 Páphusz mosolygó fénye
 Eltűn ezüst egünkől,
 É midőn a láthatárról
 Tekint reánk utólszor:
 Ah, akkor éryi keblünk
 Műb' busát v' elűzve,
 Valódi érdemében.

Páphusz rubid virága
 Eltűn ezüst kecsével,
 É midőn a láthatárról
 Mosolyg reánk utólszor.

Eltűnt tavaszra henned,
 É a barna füstökér majd
 Ösz hinti be' havával
 És szédelgve terünk
 A sírhalom porába.

(derével.)

A gyáva sív rebegve
 Szorgaja vígenyészte,
 A bílos pedig mosolygva
 Száll a' halát' ölébe,

Tekint a' sírhalomra
 Gondol enyészetre
 Fel vígenyészettől

Mert tudja hogy nének
El nem sábolja d'isrér
A' szágadok furása.

Boldog vagy oh Karimny!
Mi a' valódi' bölcsök'
Nyugodt lelével ékessz
Véged dicő köröre.

Féradhatalan elmed
Szívajító világa
Híntette Pindusuntira (Hínté magyar hazádra)
A' tirta, a' mivelt ész
Irtéve égi fényér
A' éji vati homályból
Mitörve nagyra fermelo
Lelked magának útax
Nyitott a' halhatatlan
Név ritka tanulomába.

Boldog vagy oh Karimny!
Boldog, kinek féjértő
Vsz füriden dicőszög
Örök babérja virít.

(vagy: Vsz fürteid s elizzadt
Fendülte homlokod máx
Örök babér borítja.
(köviti.)

Bár halj meg! ah, de fényes
 Egredre fel nem érhet
 A földi köd homálya. (A köd kúmor istéje.)
 Elméd kívirta híred,
 A semmiség porábit,
 'Élő - élő, mig ez magyar leff. ('Élő, külfen ez magyar leff)
 Az ősi szent hazában. (Honunk dicső hazáin.)

Hát! kirengtem én is
 Ömlő hevem dancáját
 Drántad oh nemes sziv!
 'Ámbár nem esmerélek,
 De énekidnek édes

} Hő keblem éreményes
 (induláján)
 } Ömlő hevem dal - áriját
 } Hő keblem ének - áriját

Hangzásit áhátvítalak
 Erős hazám körére -
 És énekidnek édes
 Hangzásis fogadd, vedd,
 Vedd tüllem e' gerendez! -
 Nem mádi, ah! de mig is
 A tirta háladásnak
 Hét csepje forr beléle.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Felrecenzió a kért könyvről
Kézirat.*